

17/07/2023

ПРИВЕТСТВИЕ НА НЕГОВО ВИСОКОПРЕОСВЕЩЕНСТВО ПЛОВДИВСКИЯ МИТРОПОЛИТ НИКОЛАЙ КЪМ НЕГОВО ВИСОКОПРЕОСВЕЩЕНСТВО ХАЛКЕДОНСКИ МИТРОПОЛИТ ЕМАНУИЛ

Ваше Високопреосвещенство, обични в Господа Иисуса Христа, Владико Емануил,

Благословен е идващият в името Господне! Радваме се все сърдечно и вседушевно, че днес имаме сред нас архиерея и предстоятел на един от най-прославените престоли в православния свят – старшият митрополит на Халкедон. Отколе беше наше желание да посрещнем негово Високопреосвещенство и да съслужим с него Светата Евхаристия. Щастливи

сме, че Бог даде това наше желание да се сбъдне и Ви благодарим, Владико, че ни оказахте честта да посетите нашата Пловдивска епархия. Нищо в живота на църквата не е случайно. Не е случайно и това, че избрахте да ни посетите точно в деня, в който православната църква се прекланя пред жертвения подвиг на Светите Кирик и Юлита и то точно в манастира, посветен на техните имена.

Този манастир, Владико, е манастир-мъченик. Построен през 16-ти век, той се е радвал на богат монашески живот докъм началото на 20-ти век. Последно е бил убежище на свещеници – емигранти от Русия, които са били прокудени от червения болшевишки терор след 1917 г. С идването на комунистическата власт и в България тогавашните светоуправници са направили всичко възможно да изгонят от него монасите и по всякакъв начин да пречат на спасителната мисия на това Божие обиталище. През 1980 година на тогавашната светска власт хрумва мегаломанската идея да превърне този манастир в Световна архитектурна академия. Имаме документи, които показват как комунистическата власт е разпоредила да бъде упражнен натиск върху тогавашния Пловдивски митрополит Варлаам да предаде манастира на светски организации. Естествено, че никаква академия не се беше случила. Когато аз поех митрополитската катедра на Пловдив, тези сгради бяха превърнати във вертеп, а тогавашните стопани сериозно размишляваха да продадат манастира. От нас зависеше дали ще се примирим или ще водим битка, за да си го върнем. Нашата бран беше духовна. Стотици хиляди хора в цялата наша епархия години наред се молиха манастирът да бъде върнат. Бог чу молитвите ни и по Неговата милост сполучихме да приберем този манастир отново в лоното на Светата ни Българска православна църква, където той ще остане за вечни времена.

Разказвам Ви тази история, защото аз от нея извадих за себе си няколко поуки. Първо, че което е обречено Богу, дори и да бъде загубено, може да бъде върнато, ако цялото църковно изпълнение искрено пожелае това и със сърцето си отправи молитва към Бога за помощ. Второто е, че никой режим, ако той е Богупротивен, не е вечен, вечна е само Едната, Света, Вселенска и Апостолска православна църква, на която портите адави няма да надделеят. Трето, че когато делото е право, Бог прави възможно това, което е невъзможно за човека. И четвърто, че църковния народ не може да се бои от нищо и от никого. Задача на архиереите е да му дават личен пример, като безстрашно отстояват принципите на нашата вяра, като пазят догматите, не се отклоняват и на йота от каноните и по този начин насочват народа към Исус Христос, който е Пътя, Истината и Живота. Когато тези фактори се

съчетаят, Бог е на наша страна.

В тези размирни времена е много важно архиереите на Православната църква да стоим здраво на постовете, на които Бог ни е поставил и да пазим поверените ни части от Божието стадо. Също толкова важно е ние, архиереите от целия православен свят, да сме единни помежду ни, както са били единни нашите предшественици, когато се е налагало да защитават вярата и Църквата. Питал съм се защо Православната църква е толкова устойчива на ветровете на времето? И отговорът според мен е: тук няма един команден център, който да издава заповеди. Тук никой не си присвоява правото да бъде окончателен източник на истина. Тук всеки глас е равно ценен и равно важен и има право да бъде изслушан. Да, решенията в Православната църква се взимат бавно, но взети съборно, те са безпогрешни. Гласът на Светия Дух се чува в съборността на църквата, както се е чувал на великите събори в древността, а и след това чрез братското общуване между архиереите от целия православен свят, на базата на взаимното уважение, убеждението, че споделяме едни и същи ценности, че имаме една и съща цел и в крайна сметка на любовта ни едни към други и на любовта ни към Исус Христос. Затова днес повече от всичко е необходимо да поддържаме активен диалог между поместните православни църкви и да помагаме с всички сили за преодоляването на надвисналите над Църквата опасности. Ние в Пловдивска епархия, а вярвам и всички наши събратя в епархиите в диоцеза на Българската православна църква, сме отворени за такъв диалог на основата на споменатите по-горе принципи.

Отнесете в Константинопол, Владико, и предайте на престола на Свети апостол Андрей любовта ни към нашата църква-майка и към Негово Светейшество Вартоломей, Вселенски Патриарх и Архиепископ на Константинопол – Новия Рим. Знаем, че и Вселенският патриаршески престол питае същите чувства към своята първородна дъщеря – Българската православна църква. Няма как ние да забравим, че сме покръстени от самия Свети патриарх Фотий. Няма как да не сме изпълнени с благодарност за това, че именно нам е било възложено да запазим делото на светите братя Кирил и Методий. Няма как Вселенската патриаршия да е забравила, че благодарение на това, че делото им е било запазено тук, именно от тук е тръгнало и приобщаването на славянските земи на Север и Изток към Светото православие, както и че наши клирици са взели активно участие в това дело, заради което са се отличили със святост. Няма как във всички тези взаимовръзки да не виждаме Божиата намеса и Божиата воля, пред която се прекланяме. В хилядолетните отношения между Вселенската патриаршия и

Българската православна църква има само един изолиран, кратък миг на дисхармония. Той се е случил, защото е било допуснато в църковните дела да се намесят светски фактори, които ,преследвайки техните си политически цели, са смутили отношението между майката и нейната първородна дъщеря. Доколкото зависи от нас това повече няма да бъде допускано.

Не случайно споменавам Свети Патриарх Фотий. За нас е Божий промисъл, че сме покръстени и поучени не от кой да е, а лично от него. Ние свято пазим неговите завети и дословно помним това, което той ни е казал. И ако патриарх Фотий е имал към българския народ и към българската църква определени надежди, то ние, българските архиереи, сме готови винаги да оправдаем очакванията, възложени ни от него преди единадесет века и половина и да преподадем на всички любовта, с която той се е отнесъл към нас.

Бог да пази Светейшия Константинополски и Вселенски Патриаршески престол, Бог да Ви дарува здраве и благословени успехи, Владико, и да не спира да излива милостта си над великата Халкедонската катедра, Бог да благослови Пловдивската епархийска църква и всички, които днес се радват и молят заедно с нас.

ГОРНОВОДЕНСКИ МАНАСТИР „СВ.СВ. КИРИК И ЮЛИТА“

plovdivskamitropolia.bg